

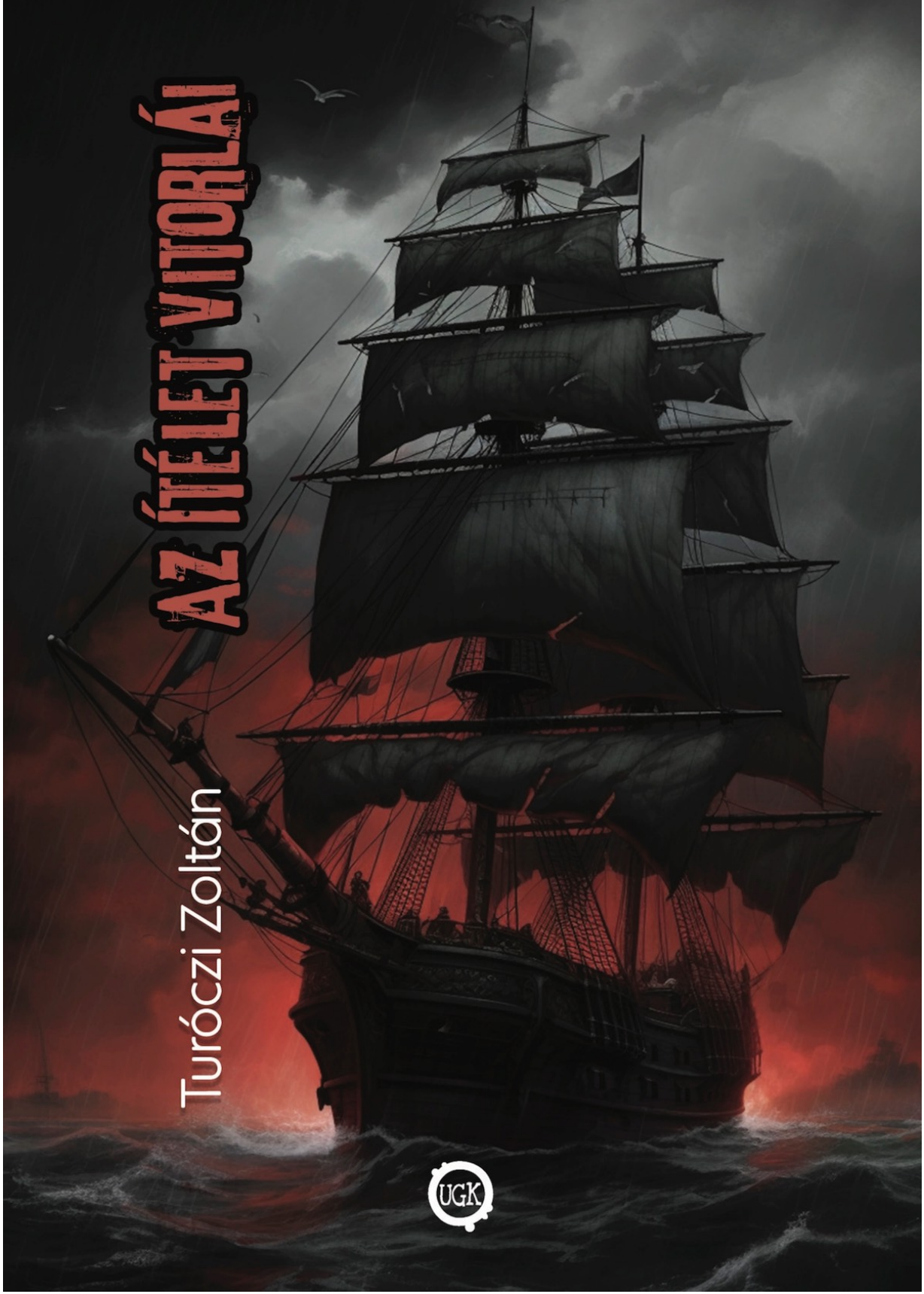
AZ ÍTÉLET VITORLÁI

Turóczy Zoltán

AZ ÍÉLET VITORLÁI

Turóczy Zoltán

AZ ÍTÉLET VITORLÁI

TURÓCZI ZOLTÁN

TARTALOM

Impresszum

Bevezetés

I. FEJEZET. - Átkozottak Szentélye

II. FEJEZET. - Baljós Fuvalmak

III. FEJEZET. - A Barát Kötelme

IV. FEJEZET. - Üvöltő Iszonyat

V. FEJEZET. - Vígalom Gyilkosa

VI. FEJEZET. - Leplezetlen Rejtelem

VII. FEJEZET. - Hatalmasok Fátuma

IMPRESSZUM

2024

Underground Kiadó Kft.
www.undergroundkiado.hu
Minden jog fenntartva!
Copyright © Turóczy Zoltán, 2024
Szöveg © Turóczy Zoltán

BEVEZETÉS

Az évszámításunk szerinti 1821-ben járunk, az Egyesült Királyság hajdani birodalmának romjain. Mostanra egész kalózhordák lepték el a szigetország szinte minden szegletét, kegyetlenkedéssel, mészárlással és fosztogatással emészttve a Birodalom kevéske megmaradt húsát. A romlás lassan, de biztosan a teljes enyészetbe sodorja az egykori királyság földjét, bár vannak még akik megszállottan küzdenek saját, porból kelt uradalmuk álmát kergetve.

Az időben korábbra visszanyúlva, egészen pontosan 1760-ba, miután az Egyesült királyság hadserege, egy hosszú és mérhetetlen veszteségeket követelő háborúást követően végre sikeresen visszaverte a Francia megszállókat, járványok söpörtek végig a megmaradtakon, éhínség tizedelte őket, III. Edward király halála után pedig az egységes országról és hadseregéről, mi a világ kétség kívül egyik leghatalmasabbja volt egykor, már nem beszélhettünk. Az ország szétszakadása után, immár semmi sem állhatott a káosz útjába, harmiák egész hordáit kitermelve, kalózkompániákat szülve és bérgyilkos szervezeteknek teret engedve. Hosszú évek elteltével három nagyobb népsűrűségű terület kezdett kialakulni, hol lassan újjáépült a társadalmi berendezkedés, megnőtt a kereskedelem és beindult a hadiipar, így különálló, egymástól független uradalmak jöttek létre, miiken az úgynevezett hadurak ültek trónt, minduntalan keresztezve

egymás törekvéseit. Ez további harcokhoz és háborúskodáshoz vezetett, mik annyira szétzilálták az amúgy is megtépázott birodalom maradékát, hogy a hadurak ideiglenes fegyvernyugvási paktumot kötöttek, a további belviszályok mindent romba döntő lángtengerének megfékezése érdekében. Ennek célja természetesen nem más volt, mint felkészülés az eljövendő vérontásra. Az így kialakult hidegháborús állapot már 17 éve húzódott a 43 évig tartó háborúskodás után, egészen 1820-ig, mialatt a hadurak területein kívül eső régiókban, senki részéről nem kezdődött meg a rendteremtés. Azonban saját hatalmi körükben a hadurak minden lehetséges eszközzel készültek, mostanra igen tekintélyes haderőt kiállítva. Ezt a sorozatos erődemonstrációk követték, mik minden alkalommal egyre messzebbre merészkedtek, a törékeny béke végleges megroppanását siettetve. A nagy uralkodó Lord Hayden Ethelstan, ki a legerősebb és legkiterjedtebb hatalommal bíró, végletekig militarizált provinciák birtokosa, egyre több és több komoly pusztító erejű hadsereg kivonulását indítja meg északon, a klánok által birtokolt és sanyargatott falvak és városok visszafoglalására, míg legfőbb riválisa, Lord Sebastian Selvig inkább a kalózhordákat támogatja területein. Ugyanakkor a királyi vérvonal utolsó életben maradt tagja Clarence Herceg, ki az utolsó a hadurak listáján, meggyőződéseként vallja, a diplomáciai út az egyetlen, mi újra összekovácsolhatja a nemzetet. Azonban békés törekvései már nem sokáig képesek visszatartani a már régóta ketrecében dühöngő fenevadat.

E kitörni készülő vulkán nem sok jóval kecsegtet, mikor egy független kalózhajó szeli át az Atlanti-Óceán szélét, majd beérve az Északi-Tenger nyílt vizeire, annak hullámain vitorlázva tovább igyekszik úticélja felé. S ezzel el is érkeztünk történetünk fonalának kezdetéhez, az úr 1821. évéhez. A szóban forgó hajó nem más mint az Ítélet, a kérdéses úticél pedig a mindentől félreeső, eredetileg

Everbay-ként ismert, de egy a széles tengereken hírhedt kalóz jóvoltából átkeresztelt, Vérvő nevet viselő apró szigetváros. A habokat szelő kapitány, az "Aspiránsok Döntvénye"-ként is emlegetett, Reaver Reed (Rivör Ríd) maga. E becenév akkor ragadt rá azt mondják, mikor a hadúr Lord Hayden Ethelstan megbízásából, a Norvég Tengeren kutattak egy bizonyos dezertált hajó után. A hosszantartó keresést követően egy nyomra bukkantak, miszerint a szökött kapitány "A Rontás Aspiránsai"-nak nevezett, északról érkezett kalózkompániába verődött. Rövid mérlegelés után Reed úgy döntött bármi áron elvégezni a megbízást, majd a kompánia több mint egy tucat hajóját küldte a mélybe, alig pár hét leforgása alatt. Ezzel lényegében teljesen sikerült feloszlatnia a klánt, a közeli kikötő városokban pedig dalok zengték az Aspiránsok Döntvényének legendáját. Ezután nevét egészen a haldokló birodalom szívéig űzte a szél. Az immáron hat éve kapitányi tisztséget betöltő Reaver, ez év novemberétől éli harmincadik esztendejét. Külsőre olyan, aki egyáltalán nem nevezhető természetes embernek, bár magassága valamelyest kiemelkedőbb az átlagosnál. Öltözéke sem egy közönséges, toprongyos kalózé, amelyet csak az évek sodrásában letapadt mocsokréteg tart össze, nem! Vállszéles kerek kalapja alatt a magára szabott, térd alá lógó gótikus kabát takarja masszív mellvértjét, majd az erősszálú testhez igazodó nadrágját, lentről pedig egy pár, saját maga által tervezett magasszárú fekete bőrcsizma teszi az előbbi állítás bizonyosságát. Hűségesei képeben két pisztolya, Tália és Zia súlya érződik derekán kabátja rejtő leple alatt.

Páratlan kivitelű íveket mutató hajója az Ítélet, mind gyorsaságában, mind ütőképességében példátlan a ráépített, korát meghaladó vitorlarendszernek és az oldalanként huszonegy sorágyúnak köszönhetően. A három fő árbócon kifeszítve terebélyesednek Az Ítélet Vitorlái, impozáns mélybordó színben pompázva, míg szélükön rikí-

tó fehér míves díszítés ékeskedik. A hajó testét képző fekete deszkák tűpontos illesztéseinél acélmerevítők domborulnak körbe a hajón, megdöbentő szívósságot kölcsönözve így az Ítéletnek. A hajó orrán előreugró orrárbóctörzs alatt, egy talán már száz esztendőt is megélt orrdísz hasítja a tengeri levegőt, egy tölgyből faragott óriási hollókoponyát formálva. A sorágyúkon felül, az egy-egy gigantikus méretű és irdatlan horderővel bíró távolsági löveg, akár egyetlen találat is elegendő lehet a csata lezárásához, a csaknem 700mm-átmérőjű csőből kilőtt masszív veszedelemnek hála. Ezeket komoly átalakítások hiányában, telepíteni sem lehetett volna a hajó egyensúlyának felborítása nélkül, ám ezúttal Reaver képtelen volt nemet mondani megalomániájának. Hogy a súlypontot a lehető leglejebb helyezték, a fedélköz elejében az orrdísz alól nyílik a Baltazárnak keresztelt szörnyeteg, míg hátuljába a kapitányi kabin alá építve, Aurora gondoskodik az Ítélet méltán hírhedt nevééről. Emellett hajójának legénységét tekintve sincsen szégyenkezni valója, miután az embertelen elvárásokat támaztó bekerülési kritériumok kiszűrik jószerivel még a kimagaslót is, egyedül az elitnek hagyva helyet. Így egytől-egyig jókötésű, komoly harctudással bíró veteránok, volt milicisták és zelóták alkotják soraikat, igen magas szintű hadi felszerelésben és fegyverzettel.

Utazásaik során kisebb-nagyobb hatalmaknak, szervezeteknek, szektáknak és városoknak teljesítenek megbízásokat, a zsoldoskalózok legjobbjainak egyikeként, nem elhanyagolható áráért. Foglalkozásukból kifolyólag számtalan összetűzésbe keveredtek már sok más kalózklánnal, mint például a "Keservhozók"-kal, vagy a jelentősnek számító névvel bíró kalóz, Vasverő vezetése alatt álló kártevőkkel a "Garázdafiak"-kal. A megmaradt birodalmi erőkkel ugyan ellenséges viszony nem állt fent, sőt a hadurak közül többen is gyakori megbízóik voltak, de mint uralkodók, sosem tartották őket többre egyszerű

söpredék kalózoknál. Az úgynevezett "Fejbérezők" nevet viselő bér-
gyilkos szervezettel is, több sikeres üzletük is volt már a múltban.
Azonban néhány napja, mikor az Ítélet egy ígéretes megbízás remé-
nyében Írország déli határára vitorlázott, majd felvette a kapcsolatot
egy ott befolyásos koalícióval, a Szervezet merényletet kísérelt meg
kapitánya ellen. A halott bérgyilkosnál talált levél nem egyértelműen
de kimondja, hogy Reed félreállítása után gondoskodjon a Vasverő
uralta Vérkőre érkező, meg nem nevezett szállítmányról. Hogy meg-
tudja ki bízta meg a szervezetet halálával, és az milyen kapcsolatban
áll a Garázdfafiakkal, azonnal cselekednie kell. Ír érdekeltségeinek
háttal fordítva késedelem nélkül bont vitorlát, majd célba veszi Vas-
verő rejtekét, a már korábban említett Vérkő eldugott szigetét. Azon-
ban még nem sejti, hogy a leszámolás során oly sötét és alantas tit-
kokra bukkan majd, mik olyan útra terelik, mely úton döntéseinek
súlya túlmutat majd azon, mire egy nívós zsoldosként számíthatott.
Kimerítő utazását követően a közönségesnek semmiképpen sem ne-
vezhető hajó s legénysége, élükön egy kisebb legendával, hamarosan
eléri a fekete mélyben lappangó titkát őrző Vérkő kicsinyke
kikötőjét.

I. FEJEZET. - ÁTKOZOTTAK SZENTÉLYE

Hosszú, viharok tépázta út áll a hajó s legénysége mögött, Írország déli partjaitól indulva, majd Skócia hosszán haladva tovább, egészen az Északi Tenger felső határáig. Majd öt napig tartó útjuk végén, végre felsejlik a horizonton a szóban forgó sziget esőfelhőbe takarózott hegycsúcsa. A sziget testébe mélyen törő keskeny szájú öblöt, csupaszon a magasba nyúló komor sziklafal öleli körbe. Tetején sűrű fenyőerdő húzódik a város fölé tornyosulva, alant pedig lépcsőzeten emelkedő utcák kanyarognak a város teljes szélétben, egészen Vérkő legmagasabb pontjáig, a lenyűgöző ám mégis kísérteties kúria előtt elterülő tágas térig. A kanyargó utcák mindegyike, éppen annyival emelkedik magasabbra az alatta lévőnél, hogy azok házainak tetőzete, éppen a fölötte vonuló utcák szintjét érinti. Minthogy minden utcában csupán egyetlen sor ház található, így minden szinten, tökéletes rálátás nyílik a meredeken emelkedő partra, a kikötőre és a tengerre nyugaton.

A kapitány és a mellette álló pocakos, kopaszodó első tiszt Gormach, a kormánynál szemlélik a messzi, de közeledő partokat. – Istennek hála! – Szólal fel az idősödő tiszt. – Még egy nap a tengeren, és szavamra felbontom azt a hínárgin-t! – Igazgatja a vaskos, hosszanlógó kabátja alatt rejlő, elnyűhetetlen bőrvre csatolt flintáját.

Reaver fintorogva fordul irányába. – Még van Seaweed Gin!? Mondjuk nem csoda...!

– Az a két csáklázás, nem volt túl kifizetődő. – Mered a távolba az elsőtiszt.

– Észak sajnos, nem a bőséges zsákmányairól híres. – Jön a válasz.

Gormach felkiált öblös hangján. – Északi szelet kapunk!!

– Érzem! – Tekeri a kormányt. – Vissza a vitorlákból!! – Kiált a lent forgoló legénységnek.

Gormach a korlátba kapaszkodik. – Ha szerencsénk van, Vasverő nem számít érkezésünkre!

– És nem lesz tele a város az üllőfejű barmaival! – Kiált vissza Reed.

Ekkor az árbócok irányából, egy újabb kiáltás hangzik. – Kapitány sietnünk kell! Keményedik a tenger!

– Hamarosan elérjük Vérkő, vértől mocskos partjait! – Harsog a kapitány, míg a legénység titánként áll lent, lábai előtt. – Elfoglaljuk a várost, és karóra tűzzük Vasverő fejét!! – Folytatja.

– Halál rá!! – Zeng a legénység.

Előre tekintve, a város egykori dicsfénye még Vasverő kalózainak éveig tartó rombolása, és rontása alatt is kitűnik. A gyönyörű kövezett utcák, a lepusztult ámde kifogástalan tervezésű épületek, valamint a pár megmaradt pompás kivitelű olajlámpaoszlop, pad és szökőkút egy egykor virágzó, s jómódú településről árulkodik. Azonban eme csillogás napjai letűnőben vannak, mióta a birodalom hanyatlásnak indult. Emellé a megszálló kalózok, sertéseket megszégyenítő higiéniai kívánalmai sem szépítették meg. Mocskok, szemét, döglött állatok és az ezekben fetregő borgőzös kocsmatöltelékek terítik az utca széleket, a bennüket özszemosó esőben. A hajdan kiváló épületek, mára halovány árnyai önmaguknak a teljes elhanyagolt-

ságnak köszönhetően, s hogy összedőlésük máig elmaradt, csupán egy csoda közbenjárásával lehetne magyarázni. A parthoz közeledve, annak egész hosszán fel s alá sürgő kalózok igyekeznek az Ítélet fogadására, mikor Reed végigtekint a szürkületbe takarózott romos városon. – Gormach! Ne feledjétek, nem kerülhetünk velük összetűzésbe, mielőtt feljutok Vasverő erődjébe! – Kiabálja túl a süvítő szellet. – Egy megbízást kereső alakulatnak kell tűnnünk!

– Nem számítok nagy ellenállásra uram, de a legénység harcra kész, ha valami mégis balul ütne ki! – Tekergeti hurkás nyakát.

Reed átadja a kormányt az elsőtisztnek, majd lesiet legényei közé. – Készüljétek emberek! – Igazgatja derekán két pisztolyát. – Csak a jellemre támadtok, érthető!? Panther, merre vagy? – Nézelődik át a tömegben.

A másodtiszti rangot betöltő Panther félrelökődési az embereket útjából. – Itt vagyok! – Emeli karját.

Panther, vagy valódi nevén Jeremiah Turner megjelenésén legelőször kopasz feje tűnik ki, min a számtalan saját maga ejtett vágás, legyőzött ellenségeit szimbolizálja. A 30-as évei közepén járó, nem túl magas, ám rendkívül robusztus izomtömeggel rendelkező tiszt egy fekete, vállrésszel ellátott mellvasat visel, minek magas és merev körgallérja nyakát és állát is bújtatja egyaránt. Alkarját szegecselt páncél fedi, lábán az erős anyagú szövetnadrágon pedig, sípcsontvédő díszeleg a nemesbőrből készült pántos csizma felett, míg derekát egy térdhajlatig lógó farkasszőrme melegíti. – Azt hallom, nem akarsz máris vérfürdőt. Minden rendben? – Ráncolja homlokát.

– Háht...! – Nevet fel Reed. – Nem tudjuk mennyien vannak. A legjobb az lesz, ha először bedobjuk a megtévesztést! – Bólogat.

– Ha engem kérdezel, ezekért a kutyákért kár a felhajtás! – Feleli a másodtiszt.

Reaver a korláthoz lép. – Így vagy úgy, még ma kisöpörjük innen a Garázdafiakat!

Néhány pillanat múlva az Ítélet befut a kikötőbe, majd miután a horgony rögzült a fenéken, leeresztik a hidat a dokkra. Odalent már több tucat a fegyvereiket markolászó szakadt bandita várja őket, kiknek testét ringyes-rongyos guberált holmik, valamint korhadtt hor-dókból és rozsdalepte ócskavasból kókányolt páncélzat fedi. Fegy-verzetüket törött kardok, életlen favágófejsze, székláb és bökők te-szik ki, míg egyik-másik kezében még egy pár, régen idejét múlnak számító lőfegyver is van. Szemétnek sem nevezhető felszerelésük mellett, aszott-görnyedt termetük sem kelti egy daliás harcos benyo-mását. Mikor a legénység vonulni kezd a dokkra, az őket fogadó banditák egy félkört alkotnak, elzárva előlük a tovább haladást.

A valamivel természetesebb, koszrágta vezetőjük beleáll a kapitány arcába, majd megvillantja szúvas fogait. – Na hallám, kik vónátok gizda!? – Dobja meg állát.

– A nevem Romanoff, és eme sziget urának váltanám be, koráb-ban tett eskümet. – Emeli meg kalapját.

Ekkor egy halk megjegyzés szűrődik előre a kapitány háta mö-gül. – Tehát Romanoff...

A bandita megrázza fejét. – Mit mondó!? Nem várunk mi semmi-lyen Rumanfot! Mitet kerestek itten!? A főnök ajándékát hozjátok talán!?

A kapitány egy pillantást vet maga mögé. – Igen, Romanoff! – Szól hátra, majd visszafordul. – És a város fejével volna rendezni va-lóm. – Folytatja. – Mint láthatod zsoldosok vagyunk, és egy hatalmas tartozást jöttünk leróni az uradnak. Fel derítenéd a kedvem, ha elébe vezetnél!

A bandita bután vakarja fejét, majd meglehetősen dühösen foly-tatja. – Úmm! Nem a kedvedről kérdeztem te gizda, vagy Rumanf,

vagy mi vóná te! Nekem senki nem szót rólatok. Mi dógod akad it-
ten, de mosmá válaszója mer kigyüvök a sodrombó! – Kiáltja a gyü-
levész haramia.

Panther mély levegőt vesz. – Figyelj pajtás! Nem muszáj értened,
de Vasverő már vár minket!

De a tulok nem tágít. – Ha nincsen mög az istenvörte ajándék,
nem gyüttök be a főnök városábo!

Reaver tesz még egy utolsó próbát. – Eressz, különben urad hara-
gos lesz, amiért nem jutottunk be hozzá! – Emeli hangját.

A kalóz félig kivonja pengéjét. – Ide tik, nem gyüttök! – Feleli
dühösen.

Reed a mellette álló Panther-re felezi tekintetét. – Mi megpróbál-
tuk! – Bólogat, majd kirántja tokjából két flintáját, s szemközt lő ve-
lük két bolondot.

Emberei azonnal ugranak, majd játszi könnyedséggel vagdalják
le a felsorakozott haramiák legtöbbjét, a felkészületlen bolondok pe-
dig egymás után hullanak bele a vízbe a móló két szélén. Látva tár-
saik villámgyors halálát, a pár megmaradt gyáva eldobálja fegyvere-
it, majd szétszalad a város irányába.

Eközben Panther a földre teperi a martalócok szóvivőjét, s ki-
csapja néhány fogát a földön. – Nem ugrál, бүdös kutyája neki!! –
Ordít rá.

A kapitány végig nézi, ahogyan a három szúvas fog elpattog a
dokk nyirkos fadeszkáin, majd közelebb hajol az ostobához. – Merre
van az urad?

– É-én, n-nem! – Dödögi a bolond.

Panther cibálni kezdi a földről. – Keljé má fő, ha neked pofáznak!

Reaver megemeli az állát. – Mi a neved bolond!?

A bolond kérdőn mered Panther-re, mire Panther bólogatni kezd.
– Csak bólints!

A bolond bizonytalankodik még egy keveset, majd vissza néz Reed felé, s bólint egyet.

A kapitány és a másodtiszt összenéznek. – Lenyűgöző! – Képed el Reed. – Örvendek Bólint! – Mosolyog. – Vezess minket kérlek... – Mutatja az irányt.

Bólint fejet hajt. – Ege nagyuram!

Panther elégedetten mosolyog. – Nem is rossz! Akár padlómosót is faraghatunk még belőle.

Ekkor a fiatal, vékonyalkatú Tanner (Tenör) lép hőseinkhez. Fejét vörös kendő fedi, mi alól hosszan lógó csumpás haja lengedez. Arca igen egyedi, hála a jobb szemöldökébe tűzött három karikának, és a hatalmas fültágítóknak füleiben. A feltúrtujjú bordó ingje fölé egy elnyűtt, ujjatlan bőrkabátot öltött legény derekára flinták egész garadája van erősítve, kopottas csizmáját és nadrágját pedig a combjára kötött szürkés-barnás szalagok, míg ujjait a számtalan arany és ezüstgyűrű hivatott feldobni. – Én azért valami egyszerűbbet adnék neki először. – Szólal fel pökhendi hangján.

– Na jó, elkéstél Tanner fiam, vége a poénnak! – Szól hátra a kapitány. – És mától neked, Rumanf a nevem!

– De kapitány, há én csak... – Tárja szét kezeit.

– De ha rossz kedvem van az nap, Romanoff! – Szúrja le tekintete. Ezután felkiált a hajón maradt elsőtisztnek. – Tartsátok a helyeteket, ha támadnak, lőjétek szarrá a partot!

– Ha gond lesz, maguk után megyünk! – Kiált vissza Gormach. – Várjon csapdát kapitány!

Ekkor a kapitány irányba állítja Bólintot, majd pizsolyának csövét erősen nekinyomja derekának. – Indulás! – Löki meg.

Megmászva a meredek, szürke homok borította partszakaszt, elérkeznek a város első utcájára vezető széles lépcsőkhöz. A macskakövezett utca ekkor két irányba indul, a jobb oldali zsákutca felé, va-

lamint a következő utca magasára vezető lépcsők felé balra. Az élen vezetett Bólintot követve haladnak, ám lépteiket fokozatosan megsürgetik, ahogy a város nyugalmát megbolygatva egyre több tekintet szegeződik rájuk a házak ablakaiból és a sorra csukódó ajtók mögül. Néhányan lemaradva haladnak a legénység közül, megzörgetve az útba eső ajtókat, és erélyesen visszaparancsolva a kíváncsi lakókat házaikba. A városba vezető úton romos épületek, már-már putrik sokasága közt nyomorgó ringyes-rongyos nincstelenek, részeg kocsmatöltelékek és örömlányok erkölcstelen létbe süllyedt városának látképe kíséri őket, mikor egyre több és több gyanús, rosszarcú alak tűnik fel körülöttük, balhéra éhes tekintettel szemükben.

Panther felezi tekintetét a kapitányra. – Na mibe, hogy itt bunyó lesz!?! – Markolássza súlyos, egykezes csatabárdját.

Alig fejezi be a mondatát, mikor egy talaj részeg szakadék tántorog ki eléjük a semmiből, majd leokádja Panther bakancsának orra hegyét. Ezután felvigyorog fogatlan szájából. – Minek gyütté ölibém, kőltött a rókapréjm?? – Kacag fel.

A másodtiszt felrántja taknyát, majd teker egyet a bárdon. – Én megmondtam!! – Ekkor teljes erejéből a hígvelejű bolond nyakába állítja fegyverét, majd újabb és újabb csapásokat mér rá, míg végül a söpredék feje megadja magát, s leválik nyakáról.

Miután a buta fej látványosan belecsattant a sárba, Reed a pisztolyáért nyúl a dühös haramiák tekintetének összkeresztjében. – Ezé nem szoktam veled fogadni, bázzmeg... – Ezután térdhajlaton rúgja az előtte toporgó Bólintot, majd azon nyomban elkezdi munkára fogni Táliát és Ziát. Mire az összes haramia észbe kap, legalább négynek az agya terül szét a környező széláramlatnak kitéve. A bámészkodó városlakók egy emberként rohannak szerteszét, míg a többi bandita eszetlenül lendül támadásba, de próbálkozásaik sorra pattannak le az érkezőkről. Mire vége a vérfürdőnek, az utca két szélén halmok-

ban hevernek a hullák, meglehetősen bizarr pozíciókat felvéve egymás hegyén-hátán. Hőseink körbe tekintenek, de nem meglepő módon egy lelket sem látnak maguk körül, még az ablakokban sem. Majd kisvártatva a város végéből egy kürt szakítja szét a csendet, a part felől pedig heves ágyúzások dördülnek. Reaver megragadja a térdre borult Bólint grabancát. – Milyen messze vagyunk még! – Tépi fel a földről.

– Má csak pár ucca, nagyuram! – Feleli Bólint.

– Rendben! Tempó emberek, igyekezzünk mielőtt nyakunkba zúdul a város mocska! – Kiált hátra legényeinek.

Miután különösebb ellenállás nélkül végre felértek a sziget tetejére, a fölējük magasodó hatalmas kúriával találják szemben magukat, ahol vagy 20-30 kalóz állja el a bejárathoz vezető utat a tágas tér közepén felsorakozva. Látszik, ezek nem azok a legalja söpredék fajta, akik az idefele vezető úton boldogultak meg. Harcedzett gyilkosok kardokkal, puskákkal, talpig vasban. A két oldalmenti utcából, ekkor további 10-10 haramia trappol ki, vállait és nyakukat tekergetve, miközben provokáló ugatásokat hallatnak.

A legénység tagjai egy többsoros kört alkotnak, mire az élen álló kapitány hangosan körbe kiált. – Merre van az uratok!? – Harsogja. – Gyere elő te gyáva, mutasd a pinádat!!

A kúria főbejárata kivágódik, majd maga Vasverő trappol ki rajta a magas karzat lépcsőinek tetejére, hatalmas csatabárdját vonszolva maga után, kettő vérfagyasztó tekintetű testőrével oldalán. Iszonyat termete azonnal szembetűnik, a hegek tömkelege pedig kegyetlen csatákat látott ember képét sugallja. Istentelen düh rajzolódik arcán, de látni hogy még túrtőzteni magát, miközben fegyverét markolássa. – Ki vagy te, mocskos girnyó!? – Kiált le a kapitánynak.

– Vérkő új ura áll előtted, Reaver Reed! – Hajol meg kissé.

– Te!? – Kerekedik dühös szeme. – Tudhattam volna hogy idetod a mocskos pofádat! De ez életed legutolsó hibája, te pondró! – Döfi le a hatalmas harcos átható tekintete.

Reed ráemeli pengéjét. – Másszá le ide, és váltsad be a szavad, te kibaszott rönkfejű féreg!!

Vasverő képtelen tovább túrtóztatni haragját, majd a földhöz veri csatabárdját. – Tépjétek szét őket!! – Üvölti.

A kúria előtti tér egy pillanat alatt zeng fel a mindenre elszánt harcosok kiáltásától, de Reaver csak forgat egyet kardján, majd előre lép. A felek elborult elmével rontanak egymásnak, mikor Panther balra lépve leköt két harcost Reaver balján, míg Tanner azon pillanatban, egy jól ívelt oldal irányú szúrást eszközöl a legközelebbi ellenség torkára. Az élvonalban küzdő Reed-re három harcos jut, kik félelmet nem ismerve rontanak rá. Kihajolgatva csapásaik elől, egymás után lövi mellkason őket, de az utolsó mocsoknak sikerül megragadnia kabátját, majd csúnyán gyomorszájba térdelnie. Egyik legénye azonnal ott terem mögüle, ki lerúgja róla a lesújtani készülő haramiát. Vasverő eközben jól mulat az előadáson, majd beküldi két testőrét. Miután azok halált megvető bátorsággal vetették bele magukat a verekezésbe, főnökük biztató szavai hangzanak. – Öld meg Tikosz!! – Ordít jobbra. – Tép ki a belét Darkosz!! – Ordít balra. Néhány pillanattal később azonban, Tikosz és Darkosz már vért hörögve fetreng a mocsokban. Reaver és emberei, kezdik lassan kiszorítani Vasverő kutyáit a térről, mikor vezérük a csatát is túloldítva ugrik le a lépcsőn, majd veti bele magát a vérontás közepébe. Panther és Alexander egy emberként rontanak rá, de Vasverő lehárítja Alexander kardját, majd ráfejel Panther-ra, aki visszabucskázik a tömegbe. A pillanatnyi lehetőséget kihasználva Alexander, pajzsának élével keményen pofán vágja a vigyorgó Vasverőt, mitől masszív ellenfele először megilletődve kap szájához, majd felocsúdva ellenfelére emeli

haragban izzó tekintetét. Alexander a kardját lendíti, de Vasverő lehárítja a bárd nyelével, majd pusztá kézzel kapja el a kard pengéjét, és csavarja ki Alexander kezéből. Ezután teljes erejéből gyomron talpalja küzdőtársát, Alexander lábai pedig kirepülnek alóla, majd a földre csattanva végzi. A feltüzelt Vasverő ekkor megpillantja a kapitányt, aki éppen egy senkiházit szel bele a mocsokba. Tűzben égő szemekkel indul Reaver felé, hatalmas fejszét lóbálva feje felett. Reed észleli a felé közelítő vészt, majd gyorsan rákészül az összecsapásra. A földrengető súllyal bíró harcos lesújtani készül, de a kapitány könnyedén kitér a csapás elől, így a legalább negyven kilós csatabárd, iszonytató erővel hasítja kettőbe saját emberét. A robusztus fenevad felmorog haragjában, majd átlépve halott csatlósát, kezével nyúl Reed után. Ám a gyors mozgású Reed kilép előle, majd kardjának lapjával csap rá a kolosszális kézre. – Bááááh! – Ordít fel Vasverő.

– Kíméld a hangod cimbora! – Vigyorog.

Vasverő megrázza fejét, majd parázsló dühe egy jobb egyenest indít ellenfelének. Reaver ismét kihajolva, ezúttal a balga arcára csap ugyanazzal a módszerrel, miközben jókat vígad az örvongó kalózvezéren. Ekkor azonban a semmiből egy haramia veti rá magát hátulról, s le fogja kezeit. – Most, főnök!! – Kiáltja urának az aljas disznó.

Vasverő előre trappol, majd egy embertelen nagy öklöst tol Reed képére, mitől az összerogyva csúszik ki a haramia szorításából. Embere izgatottan vigyorog Vasverőre. – Ehehe, jó vótam főnök??

A kalózkirály torkon ragadja a vigyorgó bolondot, majd fölé magasodva oly hatalmasat fejel bele homlokába, mitől még egy hegy is megremegene. Ezután félrehajítja eszméletlen emberét, megborítva néhányat a küzdők közül. A kapitány ezalatt tántorogva feltápászkozik, majd teljes erejéből gyomron vágja ellenfelét, de ökle úgy pattan vissza róla, mintha az csak a falat érte volna.

– Háh kisember, nem tudod te kihez kopogtattá!! – Nevet fel a dög.

Ekkor fejszéjének markolatával újra földre küldi Reed-et, majd érte nyúl a földre. Miközben a kabátjánál fogva felemeli őt, Reaver markolatig tolja pengéjét hasába. Vasverő felordít fájdalmában, földhöz vágja opponensét, majd egy fájdalmas üvöltés kíséretében, kitépi magából a kardot s a földre dobja azt. – BÁÁÁÁH!! A kardodat tudnád úgy forgatni, mint a nyelved büdös kutya! – Ordítja.

Reed a kardjáért nyúl. – A mihaszna, kotlóstyúk anyád tanított ütni!? – Áll talpra. – Mert ennél még a szagod is keményebb! – Törli meg orrát.

Vasverő teljesen elveszíti önuralmát, majd megvadult bika módjára ront hősünknek. – Étordelem a csontjaidat té!!!

Reaver az utolsó pillanatig mozdulatlanul várja a hatalmas bárd suhintását, majd sebesen elhajol a levegőt szelő fejsze alatt, mielőtt megkezdí precízen ívelt döfését Vasverő szeme közén át, egyenesen az agyába. Vasverő arcán még ott a düh, ami döbbenetre vált miközben szemei kezdenek fennakadni. Súlyos fegyvere kihullik kezéből, majd mikor már lábában sincs erő ahogy térdre hull, Reaver még gyorsan beleforgatja a kardot ellenfele koponyájába, majd kirántja azt egy kézfejes tasli kíséretében. Mikor hatalmas ellenfele holtan terül el a mocsokban, Reed a szeme közé küldi minden addig felgyülemlett véres-taknyos köpetét még. – Khaphúú!! – Csattan képén. – Pudvásfogú debella barom... – Törli meg orrát.

Ekkor az elsőprő győzelem szélén álló csata közepén szédelő Reaver életét, egy hátulról támadó aljas haramia hasító pengéje próbálja meg kioltani.

– Romanoff Kapitány! – Kiáltja Tanner, majd lehárítja a kapitányára irányuló támadást. – Pusztulj mocsok! – Hasítja fel ellenfelét.

– Tanner!! – Fordul oda a kapitány.

– Küszöbön a győzelem uram! – Emeli fegyverét magasba.

Reaver a következő ellenfelét fürkészi. – Felejtsük el Romanoff kapitányt!! – Biccent oda emberének.

– Köszönöm Reed Kapitány! – Áll mellé a legény.

A martalóc horda, vezérük csúfos halálát látva súlyos morálvesztést szenved a már amúgy is vereségre álló csatában, az Ítélet legénysége pedig percekben belül térdre kényszeríti a védekezőket, kiknek legtöbbször eldobja fegyverét és szaladni kezd, vagy térdre hullva reménykedik a kegyelemben. A megmaradt bátrakat azonnal felkoncolják, majd a térdelőket belerúgják a sárba. Ekkor Reaver felsétál a kúria karzatára, embereihez fordul, majd magasba emeli pisztolyát. – Vérkő a miénk!! – Durrogtat a levegőbe.

Amíg az Ítélet legénysége mennydörögve harsogja nevét, Panther fellépked a kapitány mellé. – Egyszer félttem, hogy talán Vasverő felülkerekedik, de aztán... – Liheg térdén támaszkodva.

Reaver nyakát tördeli, és állkapcsát igazgatja. – Egyszer félttem, hogy a dőfés nem talál el semmi létfontosságút, de aztán... – Legyint.

Panther bólogat. – Azért nem adták olyan könnyen magukat! – Néz végig a levágott haramiák sokaságán.

– De nem ám! – Helyesel a kapitány. – Ilyen vehemens balhorgost, még tán sosem kaptam. – Nyomkodja arcát, majd felnéz. – Köttözzétek meg a kutyákat, és tereljétek őket össze! Később még hasznunkra lehetnek...

Panther megvetően vizslatja a foglyokat. – Ne hányjuk őket, kardélre inkább!?

– Ne! Némelyik talán tud valamit.

– Szerintem időpazarlás!! – Csóválja fejét, majd megindul összeszedni a foglyokat.

Miután csendesedtek kissé a kedélyek, Reaver a kúria főbejárata felé fordul. Tisztán látszik hogy az épület egykori dicsfényét, erősen

bepiszkította a "műértő" megszállók és vezérük igénytelensége, valamint sajátos, lefelé ívelő ízlésgörbéje. Szemét és törmelék veszi körbe a gyönyörű kovácsolt vaskerítés minden méterét, a tetejét pedig fejek, szakadt-retkes ingek, és jelképeknek szánt fatákolmányok ékesítik. Elburjánzott gazak fedik el a lepusztult épület alsó ablakait, melyek közül sokat csak a szakszerűen felgányolt deszkák védenek az odahulló eső elől.

Tanner megmássza a lépcsőket. – Kíváncsi mit tartogat még nekünk ez nap, kapitány? – Biccent a bejárat felé.

Reed oda pillant. – Tanner! Gyere nézzük meg! – Ekkor ráfog a kilincsre. – Zárva! – Lepődik meg.

– Mondja neki, hogy nyitva van! – Szóval Tanner.

– Tessék? – Fordítja arcát.

Ekkor Tanner ráfog a kilincsre. – Nyitva vagy! – Nyomja le, de az ajtó csak nem mozdul. Ezután vigyorogva fordul Reed felé. – Hát ezt nem sikerült becsapni...

Reaver unottan fújja ki a levegőt, majd előkapja pisztolyát, s ráemeli a zárra. – Erre most mondjam, hogy jó volt...? – Néz rá egykedvűen, majd meghúzza a ravaszt.

A zárbetét hangos kirobbanását követően, az ajtó lassan kitarul előttük, mire Tanner ismét felszóval. – Lőtt már szét zárat, kapitány? – Dobja fel a kérdést.

A kapitány megemeli fél szemöldökét. – Hát... volt már hogy kellett, miért?

Tanner felezi rá tekintetét. – Ne mondja...! – Lépi át a küszöböt.

A kapitány elismerően bólogat. – Nem semmih...!

Miután hátra intett embereinek, besétálnak a kúria arannyal borított, díszes előcsarnokába. A széles csarnok végében nyíló boltíves ajtó fölött, mi feltehetőleg a pincébe vezet, egy a helyiség teljes szélében nyúló terasz ugrik ki. Jobb oldalt az oda vezető lépcső míves,

nemesfémmeel bevont korlátja tűnik fel elsőre, melyről a mélyen lógó aranycsillár fénye tükröződik. Balra tekintve széles kanapé, mely fölött mesteri festmények sorakoznak a falakon végig, egészen a lépcső mentén haladva az emeletig. A padlót meglepő módon kifogástalan tisztaságú, mélyvörös szőnyeg borítja egyenes vonalban, a szemben található ajtó mellett pedig, az antik szekrény üvegén át értékes aranydísz tárgyak sorakoznak. A páros után még jónéhány legény jön be, majd minden, kicsit is értékesnek tartott holmit mohón újongva kezdenek kipakolni.

Ekkor kapitányuk lelkes szavai hangoznak. – Hajrá srácok a képeket is, ott azt a komódot, az aranyberakást a szegélyeken, a korlátot, a csillárt, mindent! – Mutogat jobbra-balra.

Amíg a fiúk rámolnak, ő az emelet felé veszi az irányt, sebesült orrát nyomkodva, s a még mindig szivárgó vérét itatgatva egy ronggyal. Felérve egy kisebb csoda tárul szeme elé, mikor nem a székényi gané fogadja, s a korábban már megszokott szagnak sincs nyoma. A rögtön két irányba tartó folyosón, jobbra három szépen rendezett szoba igazi antik bútorokkal, aranyberakásos padlószelegéllyel és selyemfüggönyökkel, míg balra az előcsarnokra tekintő terjedelmes terasz végén, Vérkő vitathatatlanul legpompásabb ódon bőrfotele árválkodik egy szépen faragott kis asztal mögött, miközben az azon elhelyezett sok kis apró kacat, a mellettük lobogó kandalló fényében sütkérezik. Teljes értetlenség fogja el Reaver-t, de még mielőtt bármilyen elmélet születhetne fejében erre az anomáliára, reccsenést hall maga mögül. Mikor hátrapillant, két igen könnyeden öltözött nő látványa fogadja őt a folyosón, kiknek a tökéletes arany-metszés az, ami talán képes leírni vonalait.

Félve bár, de egyikük közelíteni kezd hozzá, miközben a derekáról lógó átlátszó selyemlepel finoman suhog az antik fapadlón. – Kit tisztelhetünk benned nagyuram? – Szólal fel a nő, világító zöld szemével sugározva annak kifürkészhetetlen mélységét.

Reed, ujjai közé veszi az eszményi szépség fénylőfehér hajtincseit. – Vasverő gyilkosát! – Feleli.

Eközben a másik is odaér, majd éjfekete hajának és ébenkék szemének látványa, rögtön egy isteni kettősségű kontrasztot kölcsönöz a férfi elméjének. – Akkor állunk bármiben rendelkezésére urunk! – Hagyja el pezsgő ajkait vibrálóan kellemes hangja, majd ujjait gyöngéden végig simítja mellein.

– Hol talált Vasverő, ilyen gyönyörűséges teremtéseket? – Fut végig szeme a két szépségen.

– Különleges ajándékai voltunk neki. – Simul hozzá a sötét hajú.

– Úgyan... – Húzza el fejét a férfi. – Nincs, aki ennyire nagyra becsülte volna azt a dőre barmot! – Ejt el egy félvigyort.

– Nem tudjuk ki ajándékozott oda minket, de örülünk hogy megszabadultunk tőle. – Feleli az egyszerű tünemény.

Reed kényelmesen rátenyerel a nő bal keblére, majd finoman eltolja magától. – Tehát nem tudjátok... Értem! – Mosolyog. – Mindent a maga idejében cirmi! – Mondja, majd hátra mutat. – Készítsétek el nekem a fürdő vizem, bizonyára akad egy kád eme magasztos úrilak falai közt! – Néz mélyen szemébe. – Nemsokára csatlakozom!

A nő hosszan fürkészi Reaver szemeit, egyikből ugrálva a másikba, ezután összenéz barátnőjével, majd fejet hajt. – Ahogy óhajtja! – Indul a folyosó vége felé.

A fehérhajú is végig méri a férfit, majd utána fordul párjának. Reaver még alaposan végignézi idomaikon, majd fáradt lépteket vesz a földszintre, pár elégedett kacajt eleresztve. Oda lent Panther fogadja

a fel-alá fogrolódó legények közt. – Úgy tűnik, ennek a tahó fasznak, a mosakodás nem sokszor fért a napirendjébe! – Tartja kezét orra elé.

Reaver körbe tekint. – A szag magáért beszél, de mégis... ez a jó módúság és palotai rend, nem erre a görényre utal. – Néz át válla fölötte az emeletre.

Eközben a legénység másik tagja Knox (Náx), a terasz alatti ajtóhoz ballag, majd erősen rángatni kezdi a kilincset. – Jer már le théj, há már dzsalló van a lábambo! – Játsza fejét.

A negyvenes évei vége felé járó Knox homlokán, egy fejére tekert fekete kendő van hátul összekötve, vigyori képét pedig rövid, jól igazított vörös szakáll fedi. Az egyszerű vászon felsőn, egy jószabású vastag rövidkabát szőrmés nyakkal, alatta pedig kerekmedálos arany nyakékek lógnak. Terebélyes szövetnadrágját széles bőrvöv tartja, minek egyik oldalára hosszútőr, míg másikra egy egyedi készítésű hajlítottkard van erősítve, térdtől lefelé pedig különálló elemekből álló acél páncél borítja lábát, egészen rendkívüli ellenállóságot kölcsönözve használójának.

– Hé! – Szól oda Reaver. – Hagyd a faszba öregem, nem minden arany ami fémlík!!

Knox kiveszi szájából a szivart. – Tehszehtt nehem báhos folmáha, kepitén! – Fordul ki peckesen, gögös orral. – A szerepcsere után még rárúg párat, de az ajtó meg sem moccan.

A kapitány sietségre inti. – Mondom nem fontos! Hagyd a picsába öregem, majd mi lemegyünk oda, most vigyétek a zsákmányt az Ítéltre! – Lengeti karját a kijárat felé.

Erre Knox felszívja magát. – Jóvan má théj, diló kapitánvezír! – Dobja meg vállait, majd felkap egy összezsákolt nemesfémhalmot, s lengetve magát megindul kifelé. – Que ta mère te bénisse! (Édesanyád áldjon meg!)

Reed a szemével kíséri. – Francia és Cigó... – Bólogat.

Panther nagy levegőt vesz. – Francigó! – Dobja meg szemöldökét.

Reed ekkor Alexander-nek szól, ki éppen a fonott láncokkal borított mellvértjét igazgatja. – Vigyétek a hírt, Vasverő csúfos véget ért, a sziget pedig már Reaver Reed fennhatósága alá tartozik! Azután pedig szervezd meg a kutatást, és ugrasszatok ki az utolsó patkányt is!

A széles hátú Alexander hátra tolja vállig érő fekete haját, s fejére illeszti csúcsos sisakját. – Úgy, kapitány! – Dobja meg súlyos, bőrrel bevont acélpajzsát. – Gyerünk emberek, hallottátok!! – Harsog fel. – Te, te és te!! – Mutogat körbe széles kardjával. – Ti velem jöttök! Ti négyen is jöttök, gyerünk!! – Szedi maga köré az embereket.

Mire a rámolók kivonultak Alexander után, csupán Tanner maradt az épületben, az árván maradt kanapén terpeszkedve bal oldalt.

Reed észreveszi. – Tanner!?! – Néz rá kérdően. – Ha ilyen kényelmes az a kanapé, akár le is cibálhatnád, egész a hajóig...!

– Gondoltam jól jöhet még a segítségem, kapitány! – Teszi keresztbe lábát, majd az ajtó felé fordul. – Az ajtót figyelgettem. Egész biztosan onnan jön ez a bűz!

– És mire jutottál, hogyan kéne bejutni? – Ballag az ajtó elé.

– Nekem van egy ötletem! – Szólal fel Panther, majd hátra lép. Ezután teker egyet nyakán, majd egy hatalmasat rúg az ajtó zárjára, de az meg sem moccan. – Bazdmeg! – Tántorog hátra. Ekkor agyát előnti a düh, majd vadul rugdalni kezdi a betétet. – Azanyád, PICSA-JÁT!! – Rúgdalja.

Eközben fölöttük a két teremtest előcsalja a zúgolódás, és kíváncsian figyelik az eseményeket. Mikor az ajtó végre megadja magát s nyikorogva kitárul, a lépcsők végét elnyelő sötétségből előtörő, embertelen bűz tódul feléjük. Panther azonnal kifordul az ajtóból. – Bláhhztakurva... Csak utánatok!

Reaver felfigyel a falon rögtön balra akasztott fáklyára, majd leemeli onnan. – Lássuk, mit rejtegetett ez a nagyra nőtt bélféreg! – Gyújtja be a lángot.

Ahogy egyre mélyebbre ereszkednek a sötét lépcsőkön, a bűz egyre kíméletlenebbül támadja szaglásukat.

– Miből áradhat ez az istentelen bűz!? – Küszködik Panther.

– A halál szaga ez, de ennyire bivalyul még nem járt körbe sosem! – Feleli Reaver.

Lelépve az utolsó fokról is egy hatalmas pincecsarnok fogadja őket, egészen a lépcső mögé nyúlva. Körbe a falak mentén ezernyi kacatot látnak, gyertyatartókat, olajlámpásokat, porlepte ősrégi könyveket, tekercseket és ládákat, ahogy a korhadt, szúvak rágta polcokon és szekrényeken igyekeznek az enyészet könyörtelen torkába. A szag itt már csaknem elviselhetetlen.

– Nem látok szart se! – Hunyorog Reaver.

– Mintha a fáklya fényét is elnyelné, ez a masszív fekete bűz! – Szólal fel Tanner.

Panther a kardjáért nyúl. – Ez egyre aggasztóbb, basszameg!

A mélyfekete sötétségben botorkálva, lassan befordulnak a lépcső mögé, ahol a pince vége még tovább nyúlik. Ekkor egy hangos reccsenés töri meg a csendet Reed csizmája alatt. Mikor lenéz, egy kiszáradt csontváz bordáit látja a lába köré fonódva. Ezután felnéz és a magasba emeli a fáklyát. – Jóságos... – Ül ki a rémület arcára.

– Irgalmas Isten...guah...! – Dobja ki a taccsot Tanner.

– Kapitány ez...khm-bah! – Fojtja Panther-be a szót öklendezése.

Nagyjából 5-6 tucat hulla hever egymás hegyére-hátára dobálva, férfiaké, nőké és gyerekeké egyaránt. Némelyik holttest, vadállatias módon széttépve fekszik a pince több pontján is egyszerre. A halmot gondosan elhelyezett gyertyákkal pakolták körbe, míg a hullák mögül egy magas, vasból készült bálvány borul az áldozatok fölé. Az

összesen három pár ijesztően hosszú és vékony karja, akár egy óriási hal bordái meredeznek a rakás fölé, mintha csak felfalni készülné a rothadó húshalmot.

Tanner a maradékot törölgeti szájáról. – Nem hiszem el amit látok!

Panther sarkon fordul. – Én szerintem máshol éjszakázok...! – Szalad vissza a lépcsőn.

Reaver közelebb lép a bomló húshanthoz. – Miféle átokverte hely ez!?

– Kapitány, képzelődöm vagy tényleg mászik ránk a sötétség!? – Forog körbe Tanner, pisztolyát markolászva.

Mikor a kapitány a magasba tartja a lángot s körbe néz, döbbenetére a fáklya fénye minden bent töltött pillanattal, szemmel láthatóan nehezebben hatol át a ködszerű sötétségen, miközben halk, érthetetlen suttogások köröznék körülöttük.

Tanner a halom fölé magasodó bálványra emeli flintáját. – Boszorkányság, fekete mágia!! – Ereszti rá az egész tárat.

Mikor a golyók lepattannak a szobor fejről, a suttogásokat éles sikolyok váltják fel, a bőrre ülő feketeség pedig meglódul feléjük. Reed hátra tűri kabátját, majd leemel derekáról egy tenyérbe illő, kerek vasgránátot, s begyűjtja. – Gyorsan, ki innen!! – Kiált fel, majd az ördögi bálvány lába elé hajítja a bombát.

Hőseink felrohannak a lépcsőn, majd bevágják maguk mögött az ajtót. Ahogy az bevágódik, az odalentről szűrődő sikolyokat elnyomja a bomba hangos detonációja, majd néma csönd telepszik köréjük.

– Kapitány, ez mi gyász volt!? – Köhögi Tanner.

– Sejtelmem sincsen! – Mered vissza a dülöngélő ajtóra. – Deszkázatok be de kurva gyorsan, amennyi csak odafér!

Panther az orrát fújkodja. – A szag még mindig a pofámba van ragadva! – Ezután végig néz a mennyezeten. – Szentségtörés helye ez!

Tanner eközben sietve beszerez néhány deszkát, majd hamar az ajtóra szegeli őket Panther segítségével. Miután végeztek a kalapálással, még a kanapét is elé tolják. – Úgy! – Porolja tenyerét Tanner. – És most? – Fordul meg.

Reaver a kijárat felé fordul. – Láttátok azt a magas ivót a város szélén? Mellette jöttünk el.

– Balra az a tornyos épület az első utca végében? – Hunyorog Panther.

– Az! Tanner, te menj és szólj Gormach-nak, jöjjön az ivóba! Panther és én ott várjuk majd!

– Azonnal kapitány! – Hajt fejet, majd heves lépteket vesz.

Néhány órával később a nap már kezd alá kúszni a tengeri horizonton, s mindenfelől cserempelő korsók hangját, jóízű felröhögéseket, távolból szűrődő verekedéseket, vígadó emberek zsibaját, és itt-ott szajhák örömteli felnyögéseit lehet hallani. Az utca sarkának magasára épített ivó emeletéről tágas erkély nyílik, minek a korlátja mellett üldögélő hőseink rendkívül jó rálátást élvezhetnek a lemenő napra a part és kikötő mögött, a szárazdokra s magára a távolban imbolygó Ítéletre.

Miközben korsóikat ürítgetik, beszélgetésük folyása éppcsak távolodni kezd gondjaik medrétől, mikor Gormach érkezik néhány legénnyel a háta mögött. – Kapitány! – Emeli kezét. – Jó nap volt ez! – Lép az asztalhoz.

Reed feláll. – Gormach! – Ragadnak alkart. – Jó látni, hogy egyben vagytok! – Mosolyog.

Gormach kihúzza magának a széket. – Minden rendben ment odafönt, kapitány? – Helyezkedik bele.

A kapitány a csaposnak int. – Még hármat ide! – Ezután legurítja maradék sörét. – Máhh... Tehát! Vasverőnek vége, de mielőbb meg kell tudnunk, mikor érkezik meg a neki szánt szállítmány, vagy ahogy a bolond nevezte, ajándék! – Csóválja fejét. – A foglyaink azok a beszédes fajták vajon? – Kulcsolja össze kezeit.

– Payne imád csacsogni, majd szólok neki! – Bólogat az elsőtiszt. – Valamelyik talán azt is tudja majd, mit hoznak ami olyan kurva fontos azoknak a szarrágóknak, hogy még az ügynökeiket is képesek voltak ráállítani. – Könyököl az asztalra.

– Helyes! Oda lent, volt probléma? – Vakarja állát a kapitány.

Az elsőtiszt felröhög. – Bhátt... Meg kell mondjam kapitány, régen láttam már ilyen beszari bandát. Amint visszalöttünk rájuk, fél perc alatt sárgára hugyozták a partot... – Biccent a part felé. Ekkor megemeli állát. – De Tanner valami bálványról, meg hullahegyekről hadovált nekem mikor megtalált. Tudoom, ismerem Tanner-t, de nem tűnt tintásnak...

– Találtunk valamit a pincében. – Feleli a másodtiszt. – Mintha valami ördögi rituálét hajtottak volna ott végre... – Ül ki az undor képére.

A kapitány odafordul. – Nekem sem jut eszembe jobb elmélet! – Bólogat. – De nem sokára kikérdezem Vasverő szajháját a dologról, a többi a tiétek!

Ekkor Alexander jelenik meg az erkélyen, a bilincsre vert Bólintot vezetve maga előtt. – Kapitány! – Szól oda. – Ez itt azt mondja, be akar állni közénk, és hogy tud a hamarosan érkező hajókról! – Lökődösi az asztal elé.

Reed kifordul székéből. – Bólint bazdmeg, te élsz!? – Lepődik meg. – Hívhatlak így, Bólint? – Hunyorog.

– Há engem úgy hínak ho...

– Jó! – Vág bele a kapitány. – Szóval be akarsz állni közénk, mi?

– Ege! – Emeli meg bilincsbe vert kezeit.

Panther végig néz rajta. – Te jó ég, ez vicc...? – Fog homlokára.

Reaver elmosolyodik. – Az a gond, már van emberem a szaros vödrök sikálására. – Néz össze Panther-el.

– Háhh! – Vigyorog fel a másodtiszt.

– Értek én máshoz is főnök, harcolok is ha kő! – Húzza ki magát.

– Najoh... – Sóhajt fel a kapitány. – Azon kívül, hogy mentsed a szaros életedet, miért akarsz közénk állni?

– Azé, mee métó vagy ho szógájalak! – Bólogat. – Tartozok neked amié megkíméted az életemet, meg amié ozt a szennyláda Vasvörőt is megőted, ottan rohaggyon ee! – Köp a földre.

Gormach hátra dől székében. – Akkor jobb lesz, ha elkezdesz mesélni! – Teszi karba kezét. – Mindent amit tudsz! Kezdjed a Vasverőnek szánt szállítmánnyal!

– Há pár nap múva, Vasverő ajándékot várt valakitű! – Néz át a tengeren.

– De milyen ajándékot, és kitű!? – Szólal fel Panther.

Bólint megrántja vállát. – Ozt nem tudom kitű, csak annyit hogy rabszógákat várt! Úgy bevót túle sózva, mint egy felajzott ribanc.

Panther felkel lassan székéből. – Pár nap múlva, azt mondod? – Áll elé.

– Aztat! Talán még két nap és ide is érnek, má ha nem késnek!

– És miért hoznak ide rabszolgákat, hányak jönnek, kik jönnek?? – Sorozza kérdéseivel.

Bólint a fejét vakarja. – Három hajónak kő gyünnie, de ozt nem tudom kik hozzák!

Reed, állát maszírozza. – És a rabszolgák? Mire kellettek nektek?

– Ozt nem mondták, dé arról duruzsótak sokan, ho fő lesznek ádozva! – Csóválja fejét.

– Förládozva? – Ráncolja homlokát az elsőtiszt. – Kinek??

– Ennyit tudok, mög még ozt, ho három hataamas láda aranyot kő cserébe adnunk nék! Azokat a szárazdokk épületéjbe kőltött lecipeni. – Mutogat a parton árválkodó épület felé. – Oda rejtettük ee!

A hármás összenéz. – Alexander! – Szólal föl a kapitány. – Nézzétek meg páran! Ha igazat beszél, tegyétek külön a többitől! Utána átgondolom, hasznát vehetjük-e!

Alexander karon ragadja Bólintot. – Ha kiderül hogy hazudsz, horogra tűzöm a farkadat! Na gyere! – Húzza maga után.

Miután távoztak, a hármás asztalán egyre csak gyűlnek az üres fakorsók, míg a nap utolsó sugarai is végleg elvesznek, a csillagok milliói pedig lassan felragyognak a tiszta égbolton. Mikor a városra már kezd rátelepedni a fagyos éj hidege, az emberek zöme úgy dönt ideje nyugovóra térni, a zsúfolt ivó ajtaján pedig percekig vonulnak kifelé a szerteszét csámborgó, imbolygó vendégek sokasága. A középük vegyült Reed, néhány emberével visszafelé tart a kúria irányába, pár hölgyemény kíséretében az oldalukon. Beérve az úrilak falai közé, tántorgó legényeivel még jókat röhögnek, majd egyik lábát a lépcső első fokára téve még odafordul hozzájuk. – Noh asszonya! Leszarom micsinátok ma má, de a fürdőbe senki ne zavarogjon az éjje! Azt a fél üveget meg ide nekem! – Kapja ki Knox kezéből a rumot, majd elindul felfelé. – Merre vagytok szerelmeim? Jertek melém fürdőzni! – Botladozik a folyosón.

A két elragadó szépség előlép a folyosóra. – Már készen vártuk urunkat. Jöjjön és vegyen egy lazító fürdőt velünk! – Fogadják őt bizsergető jelenésükkel, majd közrefogják s bekísérik a fürdőbe.

Szemben rögtön a kétrészes, míves üvegű ablakok tűnnek ki, melyek a kúria mögötti sűrű erdőségre nyílnak, ám a fürdőszoba közepén emelt, három lépcsős magasztás tetején elhelyezett bronzkád, azonnal magának követeli az újonnan érkezők figyelmét. A helyiség jobb végének falát teljesen lefedik a fali polcok, rajtuk a számtalan

illatos fürdőszóval és fiolával. A bal sarokban álló, több ízben hajtható paraván tetejére dobált női ruhák, valamint a rózsavizes kád illata lengi be a levegőt, míg a falak mentén kihelyezett vasállványos gyertyák fénye kölcsönöz még komfortosabb érzetet a meghitt fürdőhelyiségnek. Miután a nővérek ledobták magukról az egyetlen áttetsző leplet, mi testüket sejtelmes homályba takarta, finoman lesegítik a férfi megviselt ruházatát s fegyvereit. A pazar kivitelű bronzkád, bőséges helyet kínál mindhármuknak, ahogy lassan nyakig merülnek a forrón gőzölgő, habzó vízben.

– Erőt próbáló napja lehetett urunknak. – Szól gyöngéden a zöldszemű, selymesen vibráló hangján.

– Most csak lazítson, és bízva magát ránk! – Mosolyog kéjesen a sötéthajú.

A férfi átadja magát a mennyei gyönyörnek. – Ó, igen! – Ekkor magára húzza a nőt, olyannyira hogy ébenkék szemeinek tükrében, sajátját is látni véli.

– Végre egy ilyen, karakán és kedves férfit küldött nekünk az ég! – Néz vissza rá a nő.

– Vasverő talán rosszul bánt veletek, kedveseim? – Simít végig csípőjének domborulatán.

– El sem tudja képzelni, mennyire hálásak vagyunk amiért megszabadított minket attól a semmirekellőtől! – Néznek össze a nővérek.

– Ne aggódjatok, megkapta ami járt neki! – Ekkor szemei a fehérehajú gyönyörre vándorolnak. – Úgy hallom, Vasverő ajándékot vár pár nap múlva.

A nő ekkor a férfi ölébe helyezkedik, majd teljesen rásimul. – Valóban? – Kérdi lágy hangon mosolyogva.

– Nektek nem furcsa, hogy valaki folyton ajándékokkal halmozza el ezt a tuskót? – Néz a sötéthajúra.

– Biztos csak egy barátja. – Fog rá a nő, növekvő hősünkre. – Ne emésszük magunkat terhes gondolatokkal, csak élvezzük a pillanatot!

– Apám sem emésztette vele magát! Szerencsémre... – Igazgatja egyenesbe kardját. – De mégis! Olyan kíváncsi vagyok, Áhh! – Csúszik tokjába.

A vadító szépség, felnyög örömeiben. – Áh...Nagyuram!

– Jóó! – Markol rá, öle nehezékére. – Mió...ta vagytok ti a szigeten?

A víz kezd egyre erősebben fodrozódni, a két egymásnak tapadó s az izgalomtól egyre hevesebben fűtött testek hatására. – Csak áh...nem rég értünk a hajón. – Feleli, ahogy fekete haja a férfi arcára borul.

Ekkor a férfi balra nyúl a víz alatt, majd újabb kérdést tűz fel ujjaira. – És... Honnan érkezett az a... hajó? – Ér a kérdés végére.

Az ezüst hajú combjai, nyílni kezdenek. – Ümmh... Ne hagyja abba uram! – Nyöszörgi.

– Neeemhagyom! Honnan!?! – Gyorsítja be a tempót.

– Innen UH...északra, egy aprócska faluból...

Az ölében bujálkodó éteri gyönyör, kezei közé veszi a férfi arcát, közelébe hajol, majd vad mozgásba kezd. Reaver felszabadítja másik kezét is, megragadja vele a nő haját s finoman hátra tépi. – Hmm! – Dörög fel mellkasán, majd balra fordítja tekintetét. – Nem tűnök vidékinek... inkább egy palotába valónak...ÁH ez az folytatás! – Néz vissza maga fölé.

– UH...hazugnak nevez talán az urunk...hümh...!?! – Élvez fel.

A férfi tenyere rásimul a nő nyakára. – Csak mert HMmm... ti engem ostobának. – Szorít rá kissé. Ezután erősen megragadja a nő derekát, feltolja csípőjét, majd a kád szélére fordítja. Az ágyas ráfog a

kád peremére, a férfi pedig mögé tornyosul. – És azt nem szeretem! – Szalad bele.

Amíg barátnője hangosan nyögve vonaglik, az ezüst hajú kimáshoz a kádból észrevétlen.

– Ki adott titeket Vasverő-nek...ÁH...merre van az a falu... ÉS... – A nő ekkor elkezdi ellenlökösni. – AZAZ ÁH...és mi az a fürtelem odalent a pincében?? – Fejezi be a mondatot.

Eközben az ezüst hajú leemel egy apró fiolát a fal menti polcról, majd Reaver mögé mászik a kádban, egyik kezével átkarolva őt, másikkal pedig a nyitott szájú üvegcsét tartva lihegő hősünk orrához. – Sok a kérdés nagyuram! – Suttogja a fülébe hátulról.

Ezt követően, azonnal egyfajta zsibbadás terjed szét teste minden porcikájában. – M-mi ez? – Rázza meg fejét.

A több mint csábító szépség lassan felkuncog háta mögül, míg előtte az eddig kéjesen mozgó másik, csupán egy halk, dühös sziszegést hallat. A férfi testrészei kivétel nélkül elernyednek, majd lassan kicsúszik szorult helyzetéből.

– Reméltük végre egy valamire való jószág lépett be hozzánk, de mi nem szeretjük azt sem ha túl sok esze van! – Fogja meg elgyengült hősünket, miközben ördögi gúnykacajt lejt.

– J-jószágh...!?! – Szédeleg.

A fekete ekkor szembefordul hősünkkel, majd gyűlöletes tekintetet vet nővéreire. – Legközelebb te leszel meghágva! Majd meglátjuk, akkor mennyire fogsz te kacagni! – Ezután érzékenyen mosolyogva, elgondolkodik. – Bár nem is volt olyan borzasztó! – Vigyorog kéjesen, hősünk szemébe.

– Mire készültök ti... – Kérdi zsibbadt hősünk.

A nő arca démoni torzultságot ölt, ajkai alól pedig recésélű tépőfogak rengetege ereszkedik elő. – ÉN KEZDEM!! – Szólal fel érdes,

haragos hangján, majd a lehetetlenül hosszúra nyújtott villás fekete nyelve, hősünk arcát kezdi nyalogatni.

A fehér hajú ördögi szajha ujjai megnyúlnak, majd pengeéles karrait belevájja hősünk karjába és hátába. – Hamarosan mehetsz is le a kupacba, mocskos talp alá való féreg!! – Rikoltozza.

A kékszemű teker egyet nyakán, majd belemélyeszi fogait Reed mellkasába, s tépni kezdi mellizmait. Ezzel egyidőben a másik nővér állkapcsa vérfagyasztóan szélesre tárul, majd rácsapja azt áldozata nyakára, miközben alkarhosszú nyelve kígyóként tekereg tarkóján.

Néhány pillanat lefetyelés múlva a szuka szemei kipattannak, majd fülszagató hangon visít fel. – VÁÁH, Nephilim!!! Átokverte mocskos, fakóvérű rágoly!!

Hősünk minden erejét és dühét összeszedve felüvölt, majd ököllel csépelve a ránehezedő szipirtyó rusnya pofáját, sikerül némileg levakarnia magáról. Ám a másik nővér megragadja mögüle, kitepi a kádból, majd irgalmatlan erővel vágja a fal menti polcoknak, honnan a leboruló üvegcsék csattanása és a polcok zuhogása hatalmas zajt csap. Amíg a még mindig a kábító főzet hatása alatt álló Reaver, anyaszült meztelenül próbál tápáskodni a szilánkok borította csúszós padlón, odakint a folyósó végében, a kandalló előtt melegedő ikerpár Jay és Jim, figyelmesek lesznek a bentről szűrődő hangzavarra. – Mi a fasz ez, te hallod?? – Kapja fel fejét Jay.

Jim bizonytalanul fog rá a fotel karfájára, majd lassan megemelkedik. – Én hallom, mi a fasz ez??

Kíváncsiságtól fűtve megindulnak, majd az italtól bódultan tántorognak oda a fürdő ajtaja elé, s fülelni kezdenek. Mikor már tisztán hallatszik a benti ramazuri, a páros összenéz. – Nálad a stukker!? – Kapja elő sajátját Jay.

– Nálam! – Feleli Jim, majd berúgja a fürdő ajtaját.

A bent lévők közül mindenki odakapja fejét. – Lőjetek bazmeg, lőjetek!! – Kiáltja a tápázkodó Reed.

Az ikreknek beletelik néhány "órába" mire értelmezik a látottakat, de a démoni szukák éles visítását hallva, azonnal nekiállnak szanaszét löni mindent odabent. Csempe, fa, fém és üvegszilánkok repkednek szerteszét. Reaver a lehető leggyorsabban falhoz ugrik a kialakuló káoszban, hitetlenül figyelve ahogyan a két bestia egy szemvillanás alatt az ajtóban terem, majd fröcskölő véráradat közepedte tépi ki embereinek belsősegeit. Erre már az odalent durmoló Alexander, Knox és Tanner is megugrik, majd rohanni kezdenek fel a lépcsőn. Reed szerencséjére a lépcsőn trappoló csizmák közeledése eltereli a démonok figyelmét, akik teljesen elvesztették önuralmukat a vérgőz felhőben. Felkapva a földön pihenő pisztolyát kiront a fürdőből, majd rohanvást ered a szukák nyomába, akik eddigre már a sarkon túl hadakoznak Alexander-ékkal a lépcső közepén. Vágtája közben, vizes talpának s lendületének hála jókorát taknyolva csúszik túl a lépcsőfordulón, de még szinte földet sem ér, mikor az erkély teraszának korlátjába kapaszkodva felpattan, majd sorozni kezdi a szukákat Táliával. Alexander a pajzsával tartja vissza a karmaival vadul szabdalkozó ördögi némbert, mikor Reed egyik lövedéke valóságos krátert robbant az ezüst hajú tarkójába. A szörnyet halt átkozottat Alexander félrelöki pajzsával, de annak élettelen bucskázása magával sodorja Knox-ot és Tanner-t a lépcsőn. Alexander ezután a megmaradt nővér felé trappol fölfelé, ám az hatalmasat szökkenve felkapaszkodik a falra, majd pókhoz hasonlatos mozdulatokkal kezdi dobálni tagjait, egyenesen Reaver fölé mászva a mennyezetet.

– Kurva életbe kapitány, mi az Istenverése történik most!?! – Kiáltja a lépcsőn rohanó Alexander.

A kapitány a mennyezetet durroztatja. – Nem vótá még házas!?! – Kiált vissza.

Felesége ekkor egyenesen a férfi nyakába veti magát a plafonról, balszerencséjére azonban az elkapja torkát, majd azzal a lendülettel perdíti le a földre. Miután az fájdalmasan nyekkent a padlón, Reed képen talpalja az épp felülni készülő bérnőstényt, majd újra és újra. – Mara-ggyámá, ott!!! – Mikor az végre már feladja a kapálózást, rálép mellkasára, majd amint összeér a tekintetük, homlokára emeli pisztolyát. – Ma este, nem csak én voltam csőre töltve, kurva! – Ekkor meghúzza a ravaszt, a démoni perszóna agyveleje pedig szerteszét fröccsen a padlón.

Alexander ekkor megérkezik a tetem fölött álló Reed mellé. – Látta vóna az én válásomat, kapitány...! – Bólogat.

II. FEJEZET. - BALJÓS FUVALMAK

Az Ítélet érkezésének harmadnapján, különösen nyugodt hajnal virrad Vérkő szigetére, a városra telepedett éjszakai köd pedig lassan a sziget hegycsúcsa felé kúszik. Az ébredező városka utcái felől kalapácsok távoli visszhangjai, a fogadó tányérjainak cserempelése, a macskaköveken vonszolt kéziszekerek fakerekeinek csattogó zakatolása, és emberek beszélgetéseinek egyre sarjadó zsibaja szűrődik a kúria épülete előtt fekvő, vér áztatta térre.

Az úrilak karzatán Reed üldögél a korlátra dobott lábaival, és a fogai közt füstölgő szivarral várva a perceken belül megvillanó napfelkeltét, mikor ajtócsukódást vél hallani maga mögött. – "Kapitány! Korán, mint mindig!"

Reed odafordul. – Á, Luthor! – Derül fel. – Gyere, gyűjtsál egyre! – Nyújtja a szétnyitott szivartárcát.

Luthor odaballag, majd behuppan a karosszékbe Reed mellé. – Meddig akarunk még ezen a trágyadombon vesztegelni? – Veszi el a szivart.

Homlokán egy penge okozta régi heg húzódik bal szeméig, mit olykor váll alá lógó hosszú haja takar. Számtalan hasítékból összevarrt, rétegelt bőrpáncél igazodik egész testéhez, a mellkasánál megkötött, terebélyes nyakrésszel ellátott hosszú kacagány pedig, egészen térdhajlatáig lóg hátán. A kapitányával egyidős harcos derékövét, bőrszalagokon lengedező cápa fogak tucatjai díszítik, valamint egy meszteri kardpár a két oldalán.

– Miután beszélgettünk az érkező barátainkkal, tudni fogjuk merre induljunk! – Feleli Reed.

– Napok óta várjuk őket, talán az ügynök halála elárult minket! – Izítja be a szivart.

– Nem túl valószínű. – Csóválja fejét. – Ha a Szervezetnek annyira értékes az a szállítmány, hogy azt az ügynökét is utána küldi, amelyiknek feladata az én meggyilkolásom, egész biztosan küldtek többet is! Jönni fognak!

Luthor mély levegőt vesz. – Jöjjenek csak! – Ekkor a sebet kezdi vizsgálni Reed nyakán. – A sebed. Mintha egy vadállat ejtette volna! Azt mondod, egy asszony tette? – Vonja össze szemöldökét.

– Asszony?? – Kerekedik szeme. – Bár nem sokkal lőtt túl rajtuk ez sem, de nem egy nő hisztériájának voltam már tanúja! Ez nem asszony volt...!

Luthor a távolba mered. – Boszorkányok lehettek? Mindíg is hittem bennük, de sosem hittem hogy láthatok is majd egyet.

– Én is hallottam már legendákat, időtlen s kegyetlen vérszívó démonokról, de én sosem adtam ezekre. – Teszi keresztbe lábait. – Mostanáig.

– Annyit már biztosra vehetünk, hogy a Fejbérezők nem Vasverő szállítmányát biztosítják! A szipirtyókkal üzleteltek, de vajon mivel? – Vakarja állát.

– Jól látod! – Pöfékel Reed. – De az is biztos, hogy a háló nem náluk végződik! Ha megjönnek kiszedjük belőlük, merre futnak tovább a szálak!

Luthor kioltja a szivart. – Az emberek kezdenek túlságosan hátra dőlni, kapitány! És készen kell állnunk, mire ide érnek! – Tekergeti nyakát.

Reed erősen megragadja a szék karfáit, majd felegyenesedik. – Úgyvan! – Helyesel. – Menj, üzend meg Gormach-nak és Panther-nek, a nappal gyakorlatozásba kezdünk a parton! Azután járj házról házra, és keress harcra fogható legényeket! Amelyik átmegy a próbán, az csatlakozhat a legénységhez és kap némi aranyat! És jut eszembe! – Kapja vissza tekintetét. – Bólint-ot is hozzátok, kap egy esélyt!

– Fháh... – Szisszen fel Luthor. – Hígulunk, hígulunk...

Ekkor egy időskorú görnyedt férfi totyog eléjük a sárban, majd felszól a karzatra. – Nagyuram! – Emeli vézna karját. Földig érő kopott talárja nem sokkal lehet fiatalabb mint ő maga, míg görbe hátán hatalmas fonott kosarat cipel, derekára pedig egy bőrkötéses, vaskos könyv van erősítve. – Tiszteljen meg figyelmével!

Luthor kíváncsian támaszkodik a korlátnak. – Aztán ki volnál te? – Néz le a vénemberre.

– Nagyuram, én a füves ember vagyok. – Hajol meg, majd a hátát nyomó kosarat igazgatja. – Sok gyógyító, és egyéb előnyös hatású főzetet kotyvasztok, mindenféle füvekből és virágokból. – Mosolyog.

– És mé-hégis hol természeted őket, mikor ezen a sáros-hugyos szigeten, semmi ilyen nem nő!?! – Legyint rá. – Legfeljebb a gombatelepek, körömágyáson! – Vigyorog.

Az öreg kiegyenesedik, majd a kapitányra néz. – Nagyuram, én eddig azt hittem, egyetlen kalóznak sem újdonság a hajózás! – Emelkedik szemöldöke.

Reed széles vigyorral figyeli a lefagyott Luthor-t, majd magához inti az öreget. – Jöjj, megnézem a portékád!

A vajákos lassan felbotorkál a verandára, majd izgatottan kezdi kikapolni kosarát. – Nyehehe, jöjjön csak nézze!

A kapitány az árut vizsgálja. – Na hadd lám, jómódú koktélok ezek? – Hajol közelebb.

– A legjobbak nagyuram! – Állítja peckesen az öreg.

Luthor a halántékát masszírozza. – "Hát persze hogy, nyilván hogy, természetesen!" – Bólogat flegmán. – "De előbb az aranyat, nagyuram!" – Gúnyolódik.